

Sygn. akt II ZK 82/22

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie obwinionego adwokata M. K., po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 27 października 2022 r., z urzędu, kasacji obrońcy obwinionego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z 8 lutego 2020 r., sygn. akt WSD 174/19
na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (dalej: ustawy Prawo o adwokaturze)

postanowił:

kasację pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z 12 września 2019 r., sygn. akt SD 6/19, Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej w [...]:

I. uznał obwinionego adwokata M. K. winnym tego, że będąc pełnomocnikiem Archidiecezji w sprawie dotyczącej odszkodowania i zadośćuczynienia za szkody i krzywdy, będące skutkiem molestowania seksualnego J. B. przez księdza P. K., nakłonił tegoż J. B. do udzielenia mu pełnomocnictwa w sprawie przeciwko P. K., dotyczącej roszczeń J. B. wynikających z tych samych okoliczności faktycznych, wskutek czego J. B. stał się jego klientem, a następnie przedłożył J. B. projekt ugody dotyczącej ww. roszczeń wobec Archidiecezji, której treść była dla J. B. niekorzystna, gdyż jej podpisanie mogło wyłączyć, bądź w znacznym stopniu utrudnić J. B. dochodzenie roszczeń wobec Archidiecezji, tj. winnym popełnienia czynu polegającego na działaniu na rzecz jednego ze swoich dwóch klientów w warunkach konfliktu interesów pomiędzy nimi,

a ponadto na działaniu wbrew interesom swojego klienta, które to działania mogły podważyć zaufanie do zawodu adwokata, co stanowi wykroczenie dyscyplinarne określone w art. 80 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 46 i § 6 oraz § 1 ust. 2 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu;

II. na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo o adwokaturze wymierzył obwinionemu karę zawieszenia w czynnościach zawodowych na okres jednego roku,

III. na podstawie art. 81 ust. 3 ustawy Prawo o adwokaturze orzekł zakaz wykonywania patronatu na okres dwóch lat,

IV. na podstawie art. 95 I ust. 1 i 2 ustawy Prawo o adwokaturze w związku z pkt 1 a i b Uchwały Nr 23/2017 Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 1 lipca 2017 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego obciążył obwinionego zryczałtowaną opłatą w kwocie 1 000 zł za dochodzenie dyscyplinarne i w kwocie 1 000 zł za postępowanie dyscyplinarne przez sąd I instancji.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżone zostało przez Rzecznika Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w [...], obrońcę obwinionego oraz pełnomocnika pokrzywdzonego.

Orzeczeniem z 8 lutego 2020 r., sygn. akt WSD 174/19, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury zmienił zaskarżone orzeczenie sądu I instancji w ten sposób, że:

1. uznał, iż obwiniony dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego z art. 80 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 46, § 22 lit. b, § 8, § 6 i § 1 ust. 1 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu;
2. zmienił pkt II orzeczenia i na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo o adwokaturze wymierzył obwinionemu karę zawieszenia w czynnościach zawodowych na okres trzech lat.
3. w pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy;
4. zasądził od obwinionego na rzecz Naczelnej Rady Adwokackiej opłatę za postępowanie przed sądem II instancji w wysokości 1 000 zł.

Kasację od powyższego rozstrzygnięcia wniosł obrońca obwinionego adw. M. H., zarzucając:

1. na podstawie art. 91b ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 i art. 439 § 1 pkt 1 oraz w zw. z art. 518 k.p.k. rażące naruszenie prawa, to jest obrazę przepisów postępowania stanowiących bezwzględną przyczynę odwoławczą, tj.:
 1. art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. oraz art. 17 § 1 pkt 9 i 10 k.p.k. i art. 6 k.p.k. oraz art. 86a ust. 1 oraz art. 90 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze, art. 95n pkt 1 oraz art. 95b ustawy Prawo o adwokaturze poprzez ich niezastosowanie oraz w zw. z art. 455 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i wyjście poza przedmiot oskarżenia zawarty we wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i poza zakres ustaleń faktycznych dokonanych w orzeczeniu Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w [...] (sygn. akt SD 6/19), co skutkowało przyjęciem, że obwiniony miał dopuścić się przewinienia dyscyplinarnego naruszając także § 8 oraz § 22 lit. b Obwieszczenia Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 27 lutego 2018 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu, których znamion nie zawierał czyn przypisany i który nie był objęty wnioskiem o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego oraz brak było skargi uprawnionego oskarżyciela, co w konsekwencji doprowadziło do uznania obwinionego za winnego czynu, który nie był objęty wnioskiem Rzecznika Dyscyplinarnego o ukaranie, a ponadto uniemożliwiono obwinionemu zachowania prawa do obrony w zakresie powyższego deliktu i skutkowało wydaniem orzeczenia na korzyść obwinionego;
 2. art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 88 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze oraz w zw. z § 22 lit. b Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu poprzez jego niezastosowanie skutkujące uznaniem zawinienia obwinionego za czyn, który nie był objęty wnioskiem Rzecznika Dyscyplinarnego o ukaranie, ani nie był przedmiotem postępowania przed sądem pierwszej instancji, a tym

samym za czyn wobec którego postępowanie dyscyplinarne nie było prowadzone, w związku z czym nastąpiło przedawnienie uniemożliwiające uznanie obwinionego za winnego popełnienia powyższego deliktu;

3. art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz w zw. z art. 88 ust. 1 i art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze poprzez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie podnoszonego przez obronę w odwołaniu zarzutu bezwzględnej przyczyny odwoławczej, polegającej na wszczęciu a następnie prowadzeniu postępowania dyscyplinarnego i w konsekwencji wydaniu prawomocnego orzeczenia na niekorzyść obwinionego, pomimo że wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego poprzez uprawniony organ został złożony w dniu 25 marca 2019 r., tj. po upływie okresu przedawnienia trzech lat od czasu popełnienia zarzucanego obwinionemu przewinienia;
4. art. 91 ust. 4a w zw. z art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze oraz art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 349 § 1 k.p.k. skutkujące wydaniem zaskarżonego orzeczenia przez sąd nienależycie obsadzony, tj. powołanie do składu orzekającego sędziów przez nieumocowanego Wiceprezesa Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury zamiast Prezesa Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury.
5. na podstawie art. 91b ustawy Prawo o adwokaturze rażąco obrazę przepisów postępowania, tj.:
6. art. 458 k.p.k. w zw. z art. 399 § 1 i 2 k.p.k. i w zw. z art. 6 k.p.k. oraz art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze poprzez jego niezastosowanie i zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego obwinionemu dopiero w samym orzeczeniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, bez poinformowania obwinionego o możliwej zmianie kwalifikacji prawnej czynu;
7. art. 95i oraz art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 i 10 k.p.k. oraz art. 434 § 1 pkt 1-3 k.p.k. i art. 433 § 1 k.p.k. oraz art. 455 k.p.k. poprzez naruszenie zakazu *reformationis in peius* i uznanie, że obwiniony dopuścił się deliktu dyscyplinarnego z art. 80 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 46, § 22 lit b, § 8, § 6 i § 1 ust. 2 Zbioru Zasad

Zbioru Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu, co spowodowało przekroczenie granic zaskarżenia określonych w odwołaniach Rzecznika Dyscyplinarnego i pełnomocnika pokrzywdzonego, a następnie na tak błędnie wymierzonej podstawie orzeczenie wobec obwinionego podwyższonego wymiaru kary zawieszenia w czynnościach zawodowych z roku do trzech lat;

8. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k. i art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia orzeczenia i brak wskazania, czym kierował się Sąd II instancji:
 1. uznając, że zarzucane przewinienie ma wyczerpywać znamiona określone w § 22 lit b. Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu, a obwiniony miał wykonywać funkcje publiczną w związku ze sprawą,
 2. brak ustalenia okresu wykonywania przez obwinionego „funkcji publicznej” w związku ze sprawą, pomimo że okoliczności te były podstawą zmiany orzeczenia Sądu I instancji w zakresie kary,
 3. całkowity brak uzasadnienia co do przypisania dopiero w zaskarżonym orzeczeniu, że zarzucony obwinionemu czyn ma wyczerpywać także znamiona określone w § 8 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu – co miało wpływ na zmianę orzeczenia Sądu I instancji w zakresie orzeczonej kary.
4. na podstawie art. 91b ustawy Prawo o adwokaturze rażąco naruszenie prawa, tzn. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:
5. art. 1 § 1 k.k. i art. 42 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 95n ustawy Prawo o adwokaturze poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie w stosunku do czynu obwinionego zakazanej w prawie karnym analogii i w skutek tego naruszenie art. 115 § 13 k.k. w zw. z art. 22 lit. b Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu oraz art. 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 1 Konkordatu między Stolicą Apostolską i Rzeczpospolitą Polską podpisanego w Warszawie dnia 28 lipca 1993 r. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie obwinionego wyłącznie na zasadzie analogii za

funkcjonariusza publicznego, podczas gdy zastosowanie analogii jest sprzeczne z wymienionymi wyżej przepisami, a sąd wprost przyznaje, że obwiniony nie był „funkcjonariuszem publicznym”, a nadto stronę podmiotową deliktu z § 22 lit b. Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu stanowi pełnienie „funkcji publicznej”, a nie status „funkcjonariusza publicznego”, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przypisania obwinionemu deliktu opisanego w § 22 lit b Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu;

6. art. 80 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 1 ust. 2 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu oraz art. 438 pkt 3 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie podnoszonego w odwołaniu zarzutu obrazy prawa materialnego i wskazanie jako podstawy prawnej zarzucanego obwinionemu deliktu dyscyplinarnego § 1 ust. 2 przy równoczesnym pominięciu w opisie czynu przez Sąd Dyscyplinarny Izby Adwokackiej w [...] na czym miałyby polegać zachowanie obwinionego, stanowiące naruszenie godności zawodu adwokackiego, mogące poniżyć obwinionego w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu, oraz pominięciu opisu motywacji obwinionego, co czyniło opis czynu niepełnym i w konsekwencji powinno skutkować uniewinnieniem obwinionego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny.

Formułując powyższe zarzuty autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania dyscyplinarnego bądź uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Adwokatury.

Zarządzeniem Prezesa Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z 8 października 2020 r. stwierdzono, że kasacja obrońcy obwinionego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z 8 lutego 2020 r., sygn. akt WSD 174/19, wywiedziona 16 września 2020 r., odpowiada warunkom formalnym. Akta sprawy wraz z kasacją przesłano Sądowi Najwyższemu.

Wyrokiem Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z 9 lutego 2021 r., sygn. akt II DK 44/21/a, uchylono zaskarżone orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury w Warszawie i sprawę przekazano temu sądowi do ponownego rozpoznania. Sprawę zarejestrowano pod sygn. akt WSD 16/21.

Postanowieniem z 13 marca 2021 r., sygn. akt WSD 16/21, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury zawiesił postępowanie na podstawie art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z art. 22 § 1 k.p.k., powołując się na „niepewność co do legalności” orzeczenia wydanego przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego.

Zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie wniósł Minister Sprawiedliwości oraz obwiniony M. K..

Postanowieniem z 14 września 2021 r., sygn. akt WSD 16/21, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury uchylił zaskarżone postanowienie.

Pismem z 18 lipca 2022 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) Prezes Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury zwrócił się do Izby Karnej Sądu Najwyższego z wnioskiem o ponowne nadanie biegu kasacji adw. M. H. - obrońcy obwinionego adw. M. K. z 16 września 2020 r., od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z 8 lutego 2020 r., sygn. WSD 174/19. Argumentując powyższy wniosek wskazał, iż przedkładana sprawa, uprzednio rozpoznana przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego, odbyła się z naruszeniem art. 45 ust. 1 Konstytucji, zapewniającego sprawiedliwy i bezstronny proces oraz art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego, zdaniem autora pisma, nie spełnia bowiem regulacji ogólnych określonych w art. 6 i 13 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i art. 47 Karty Praw Podstawowych, jak również nie uwzględnia „powszechnie aprobowanych wykładni prawa unijnego”, odnoszących się do skutecznej ochrony sądowej. W ocenie wnioskującego rozpoznanie kasacji obrońcy obwinionego odbyło się z pominięciem wymogów, na które wskazywał 22 lipca 2022 r. „Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu” oraz Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w „postanowieniu, a następnie orzeczeniu z 14 lipca 2021 r.”.

Zarządzeniem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z 18 lipca 2022 r. sprawę skierowano do Izby Odpowiedzialności Zawodowej celem jej rejestracji w repertorium ZK.

Zarządzeniem wykonującego obowiązki i uprawnienia Przewodniczącego Wydziału Drugiego Izby Odpowiedzialności Zawodowej z 19 lipca 2022 r. powyższą sprawę wpisano do rep. II ZK 82/22.

Pismem z 17 października 2022 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) obrońca obwinionego adw. M. H. wniósł o „dopuszczenie dowodu z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2021 r. o sygn. akt II DK 44/21/a oraz akt tego postępowania” celem wykazania faktu treści tych dokumentów, tj. w szczególności zakończenia sprawy, której przedmiotem było rozpoznanie kasacji wywiedzionej przez obrońcę obwinionego adwokata od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury w Warszawie z 8 lutego 2020 r. sygn. akt WSD 174/19 oraz rozważenia kognicji Izby Odpowiedzialności Zawodowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniesioną kasację należało pozostawić bez rozpoznania jako niedopuszczalną z mocy ustawy.

Zgodnie z art. 531 § 1 zd. 1 k.p.k., mającym odpowiednie zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym adwokatów na gruncie art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze, Sąd Najwyższy pozostawia bez rozpoznania przyjętą kasację, jeżeli nie odpowiada ona przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k. lub gdy przyjęcie kasacji nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu. Zawarte w powyższym przepisie odesłanie do treści normy z art. 530 § 2 k.p.k. pozwala zatem na pozostawienie kasacji bez rozpoznania w przypadku, gdy została wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

Możliwość pozostawienia kasacji bez rozpoznania wprowadza tym samym kontrolę niezaskarżalnego zarządzenia o przyjęciu kasacji poprzez przeprowadzenie ponownej weryfikacji skuteczności jej wniesienia. Relacja powyższego przepisu z treścią art. 531 § 2 k.p.k., ustanawiającego możliwość zwrócenia akt sprawy sądowi odwoławczemu w przypadku stwierdzenia niedopełnienia czynności zmierzających do usunięcia braków formalnych wniesionej kasacji, wskazuje natomiast, iż pozostawienie kasacji bez rozpoznania może nastąpić m.in. wówczas, gdy stwierdzony brak warunków do jej przyjęcia ma charakter nieusuwalny. Za taką przeszkodę rozumieć należy niedopuszczalność kasacji z mocy ustawy, wniesienie jej przez osobę nieuprawnioną lub po terminie (zob. D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki,

Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022, art. 531).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż przesłanką uniemożliwiającą przyjęcie wywiedzonego przez obrońcę obwinionego nadzwyczajnego środka odwoławczego o charakterze nieusuwalnym jest jego niedopuszczalność z mocy ustawy. Kasacja, o której nadanie biegu wnosi autor pisma, została bowiem uprzednio merytorycznie rozpoznana przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego wyrokiem z 9 lutego 2021 r., sygn. akt II DK 44/21/a, mocą którego uchylono zaskarżone orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury w Warszawie z 8 lutego 2020 r. (sygn. akt WSD 174/19) i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania. Wyrok sądu dyscyplinarnego II instancji, poddany uprzedniej ocenie Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym, nie może być zatem ponownie kwestionowany w tym trybie.

Mając na uwadze, iż kasacja obrońcy obwinionego była już przedmiotem rozpoznania Sądu Najwyższego, w zaistniałej sytuacji procesowej, wobec zmaterializowania się okoliczności, o których mowa w art. 429 § 1 k.p.k., w ramach wstępnej kontroli winno zostać wydane zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji. Wskutek jednak jej przyjęcia i nadania dalszego biegu, Sąd Najwyższy, zobowiązany treścią art. 531 § 1 k.p.k., pozostawił ją bez rozpoznania.

Jednocześnie poczynić należy kilka uwag co do przyjętego przez autora pisma sposobu interpretacji powoływanych rozstrzygnięć organów międzynarodowych, uzasadniającego, w jego ocenie, konieczność ponownego rozpoznania kasacji.

Autor pisma zignorował bowiem okoliczność, iż zarówno nieprecyzyjnie powoływane przez niego postanowienie Wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 14 lipca 2021 r. w sprawie C-204/21 (Komisja Europejska Przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej - LEX nr 3196955), jak i orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 15 lipca 2021 r. w sprawie C-791/19 (co do którego wnioskujący wskazał nieprawidłową datę wydania), dotyczą postępowań

dyscyplinarnych prowadzonych wobec sędziów, a nie adwokatów. Już zatem z tej przyczyny argumentacja oparta na ich treści jest błędna u samych podstaw.

Nie sposób również zgodzić się z forsowaną przez autora pisma tezą, iż wspomniane rozstrzygnięcia oraz wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 22 lipca 2021 r. w sprawie o sygn. 43447/19 (znów powoływany w sposób nieprecyzyjny i ogólnikowy) uprawniają do przyjęcia, że orzeczenia wydawane przez Izbę Dyscyplinarną są niejako automatycznie „nieważne”, a sąd korporacyjny dysponuje możliwością ich nieuznawania „z urzędu” poprzez ponowne przekazywanie uprzednio rozpoznanych kasacji. Wobec przyjętej konstrukcji sformułowanego w treści pisma wniosku o (ponowne) „nadanie biegu” kasacji obrońcy obwinionego wskazać należy, iż ustawodawca nie przewidział postulowanego rozwiązania - zarówno to w ustawie Prawo o adwokaturze, jak i k.p.k. Instytucją służącą wzruszaniu prawomocnych orzeczeń jest natomiast wznowienie postępowania, uregulowane w przepisach art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. oraz art. 542 § 3 k.p.k., które znajdują odpowiednie zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym dotyczącym adwokatów na podstawie art. 95n ustawy Prawo o adwokaturze. Zaznaczenia wymaga przy tym, iż wniosek sygnalizujący istnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., będącej podstawą do rozważenia wznowienia postępowania z urzędu, może wnieść strona postępowania, za którą nie sposób uznać Prezesa Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, pełniącego w postępowaniu kasacyjnym rolę organu pośredniczącego.

Niezależnie od braku możliwości zainicjowania przez autora pisma postępowania wznowieniowego podkreślenia nadto wymaga, iż - w przypadku orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka - wznowienie postępowania powinno nastąpić w wyniku stwierdzenia, że *in concreto* w stosunku do skarżącego zastosowano przepis prawny pozostający w kolizji z europejską Konwencją i ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 listopada 2005 r., [III KO 10/05](#), LEX nr 164382). Powoływanie się na powyższe w sposób przyjęty przez autora pisma nie mogło zatem wywrzeć oczekiwanego efektu.

W tym kontekście warto nadto zauważyć, że wadliwość rozstrzygnięcia wydanego przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego zdaje się dostrzegać jedynie autor pisma, gdyż strony postępowania kasacyjnego nie postulowały zarówno o jego wznowienie, jak również nie popierały prezentowanego przez wnioskującego stanowiska, a obrońca obwinionego podnosił okoliczność, iż wywiedziona przez niego kasacja została już merytorycznie rozpoznana.

W konsekwencji przyjęcia, iż nadzwyczajny środek odwoławczy w postaci kasacji obrońcy obwinionego był już przedmiotem postępowania kasacyjnego, wniosek Prezesa Wyższego Sądu Dyscyplinarnego należało pozostawić bez rozpoznania na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze.

[as
at]